

הצל את החיים – הרוג את אלוהים!

שובר שורות Breaking Bad

סדרת טלוויזיה. יוצר: וינס גיליגאן

שחקנים: בריאן קראנסטון, אהרון פול, אנה גאן, אר ג'יי מיט, דין נוריס, בטסי ברנדט, בוב אודנקירק, ג'יאנקרלו אספוזיטו, ג'ונתן בנקס

ארה"ב 2008 – 2013

חלק א' – עמודים 1-13

מאת קובי ניב

על מה הסדרה הזאת?

לכאורה, כי זה גם מה שהסדרה אומרת כביכול על עצמה וגם רוב הצופים חושבים ומרבית הפרשנים כותבים, הסדרה עוסקת בכיצד ואיך ולמה "אדם רגיל" (איש משפחה בורגני מורה בתיכון שומר חוק מן השורה) הופך ליצרן ומפיץ סמים קשים אימתני אכזרי ורצחני להחריד. ואכן זהו שלד הסיפור, הטקסט, של הסדרה. אבל אין טקסט בלי סבטקסט. ובפרק הזה, כפי שאני עושה ברבים מפרקי הספר, אסיר את קליפת הטקסט ואחשוף לעיניכם את הסבטקסט, את מעמקי המשמעות, כלומר את הרבדים התת-קרקעיים, הסמויים, החבויים, הקמאיים, התנ"כיים (הכולל כאן גם, סליחה, את הברית החדשה), שבהם לא רק עוסקת הסדרה, אלא גם מפרקת ומנפצת כמה מיתוסים קדושים.

הסדרה קרויה באנגלית Breaking Bad שפירושו בסלנג האמריקאי אכן מעברו של אדם משורות שמירת החוק לשורות שבירת החוק, הפיכתו מ-Good guy ל-Bad guy, מאזרח הגון ל"איש הרע", אויב החברה. תרגום שם הסדרה ל"שובר שורות" הוא בהחלט מבריק, שכן הוא מכיל בתוכו גם את עניין שבירת החוקים וגם מכוון לעניין הסמים, שייצורם והפצתם הוא עמוד השדרה של סיפור הסדרה, ואולם הדגש של המעבר מ"טוב" ל"רע" נותר מובלע. בכל מקרה, שם הסדרה אומר במפורש, לכאורה, שהסדרה עוסקת בתהליך הפיכתו של "אדם רגיל", בחור טוב, שומר חוק, לאיש רע, שובר חוק, אויב החברה.

ולא בכדי כתבתי "אדם רגיל" במירכאות. וזאת משלוש סיבות. האחת – אין דבר כזה "אדם רגיל", וגם לא יכול להיות. "אדם רגיל" זה בעיני המתבונן. מי שבעיני או בעיניך הוא "אדם רגיל", יכול להיות בעיני מישהו אחר אדם בלתי רגיל בעליל, וכמובן גם ההיפך. ודבר שני – על "אדם רגיל" גנרי, זה שבעצם לא קיים, לא עושים לא סרטים ובטח לא סדרות, שכן עצם היותו "אדם רגיל" הופכת אותו לדמות לא מעניינת לצפות בה. אבל העניין השלישי והכי חשוב הוא שגיבור הסדרה וולטר ווייט הוא ממש לא "אדם רגיל".

וולטר ווייט, גם כפי שהסדרה מציגה אותו בתחילתה, וגם כפי שהוא רואה וחווה את עצמו, הוא מה שקרוי בעגה האמריקאית "לזור" מוחלט, כלומר כישלון גמור, בכל תחומי חייו.

הסדרה מתחילה ביום הולדתו ה-50 של ווייט, ומה שאנחנו למדים עליו זה שלמרות שהיה בבחרותו סטודנט מבריק, עילוי, לכימיה באוניברסיטה, וגילה דבר מה פורץ דרך, הרי שחבריו מאז גנבו לו את הרעיון והקימו בלעדיו, על בסיס תגליתו, חברת היי-טק מצליחה ביותר, ואילו הוא היום עובד כמורה לכימיה בתיכון, ומשלים הכנסתו כקופאי ושוטף מכוניות במכון לרחיצת מכוניות. הוא נשוי לסקיילר, עקרת בית, לשעבר מנהלת חשבונות, וכל עיסוקה לבד מאחזקת הבית היא מכירה באינטרנט של כל מיני חפצים חסרי ערך, גם מבחינת התוספת שלהם להכנסת המשפחה. סקיילר מצויה עתה, כשמתחילה הסדרה, בתחילתו של הריון, כששנניים יש כבר בן, וולטר ג'וניור, תלמיד בתיכון בו מלמד אביו, פגוע שיתוק מוחין, שנאלץ להלך עם קביים, ומדבר באופן איטי, מלעלע ואף מעט מאנפף.

אבל הרי זו לא סדרה תיעודית. מיישהו דמיין, המציא וכתב את כל זה. ולכן עלינו לשאול את עצמנו, כצופים נבונים, מדוע בחר יוצר הסדרה וינס גיליגאן להוליד לגיבורו דווקא בן פגום שכזה, ואף לקרוא לו בשם גיבורו, וולטר ג'וניור, כדי להדגיש שבנו הבכור, יורשו, של וולטר הוא פגום, פגום בגלל או כמו אביו. כלומר, הבן הפגום הוא פגם באבהותו, בגבריותו, של גיבור הסדרה, שכל כולו, כולל הבן הפגום, כישלון אחד גדול, עצום ורב.

ולמה זה חשוב? כי כבר בפרק הראשון מייצר, כלומר מוליד, גיליגאן לגיבורו בן חילופי, ג'סי פינקמן, שהיחסים ביניהם, בכל המובנים, יהוו את עיקרה של הסדרה. ואכן שתי הדמויות הללו, וולטר ובנו החילופי ג'סי, הן היחידות המופיעות, שתיהן, בכל 62 פרקיה.

אם כך, יחסי אב ובן, המוכרים לנו לא רק מהחיים עצמם, אלא גם מכתבי הקודש "שלנו" - מהתנ"ך, מהקוראן ומהברית החדשה - וששיאן המיתי, הסמלי, הדתי, הרגשי, הכמעט-נצחי הוא - בווריאציה שונה בכל אחת משלוש הדתות המונותאיסטיות הגדולות - עקידת יצחק אצל היהודים או ישמעאל אצל המוסלמים וצליבת ישו אצל הנוצרים. והמיתוס המשותף הזה לכולנו יעמוד ב"שובר שורות", כמו ביצירות רבות מאז, במבחן מחודש - אלים, אכזרי, רצחני, נוראי, גועש ורועש בכסף ושוצף ושוטף בדם - ובלתי-מקודש בעליל.

כמובן שאינני בא לטעון שהסדרה עוסקת אך ורק במיתוסי העקדה והצליבה וניפוצם, שכן היא מרסקת גם ערכים מקודשים אחרים העומדים בבסיסה של החברה האנושית הנוכחית, כמו המשפחה וחברת השפע הצרכנית הקפטליסטית, למשל. אבל אני בכל זאת מבקש ואף מתעקש לטעון שמיתוסי העקדה והצליבה הם העניין המרכזי, העיקרי, ובוודאי הייחודי והמייחד את "שובר שורות", וההופך אותה, בעיני כמובן, מעוד סדרת טלוויזיה מצויינת,

שרבות כמותה, ליצירת תרבות מיתית, מיתולוגית, כמוה כטרגדיות היווניות העתיקות, התנ"ך, ויצירותיו של שייקספיר, וגיבורה וולטר ווייט הוא דמות מיתית. כמו אודיסאוס, כמו אברהם אבינו, כמו אדיפוס, כמו המלך ליר, כמו אתלו.

ואני הולך לבסס ולשכנע אתכם בנכונות ומוצקות התיזה שלי באמצעות ניתוח של שלושה פרקים בסדרה – פרק 12, הלפני אחרון, של העונה השלישית; הפרק ה-13, האחרון, של העונה הרביעית והפרק ה-16, האחרון, של העונה החמישית ושל הסדרה כולה. בתוך כך, בין הפרקים הללו, אני גם אתאר, אשתדל בקיצור, את מהלכי סיפור הסדרה, את מה שרלוונטי לתיזה שלי, המוליכים אל פרקי הסדרה הללו, מראשיתה ועד סיומה.

העונה הראשונה

המאורע המחולל של הסדרה מתרחש למחרת יום הולדתו החמישים של וולטר ווייט. בעת עבודתו במכון השטיפה הוא מאבד את הכרתו ונופל ארצה. הוא מובהל לבית חולים, שם הוא עובר שורת בדיקות, שבסופן הוא מתבשר שיש לו סרטן ריאות בשלב מתקדם, אבל עם טיפולים וכימותרפיה נותרו לו אולי עוד שנתיים לחיות. הבשורה הקשה הזאת, כלומר ההבנה שזמנו קצוב, היא שמשנה את חייו של וולטר, זה כינויו, ומחוללת את סיפור הסדרה.

ההודעה הנמסרת, לרוב מפי רופא, לגיבורי ספרים או סרטים, שנותר להם זמן קצוב לחיות היא מאורע מחולל נפוץ ביצירות נרטיביות, שכן היא מחקה את החיים עצמם, הנתונים לנו אכן לזמן קצוב וקצר. וידוע, מעדויות ומחקרים, שרוב העומדים למות במציאות מתחרטים על ערש הדווי לא על דברים שעשו בחייהם, אלא על דברים שלא עשו. לכן הקצבת זמן קצר וסופני בספר ובסרט, וכאן בסדרה, מעמידה את הגיבור בפני השאלה הקשה שאנחנו נוטים לחמוק ממנה בחיינו הממשיים, "מה לעזאזל אני עושה עם החיים שלי?".

וולטר לא מספר על זה לאף אחד, גם לא לאשתו, ומצטרף בהזמנת גיסו, הנק שריינר, סוכן ה-DEA - המנהל הפדרלי לאכיפת סמים - לפשיטה על מעבדת לייצור קריסטל מת', ששמו המדעי מְתָאמְפֶטָמין, סם פסיכואקטיבי ממריץ וממכר, שהפצתו מכניסה המון כסף ליצרניו ומפיציו, כפי שוולטר ראה בכתבה בטלוויזיה. כלומר, וולטר מתלווה לגיסו לפשיטה הזאת בכוונת מכוון. הוא רוצה לראות וללמוד איך מעבדה כזאת עובדת. תוך כדי הפשיטה הוא רואה בחור עירום נמלט מחלון מדירה סמוכה. וולטר מביט בו ומזהה שזהו תלמידו

לשעבר ג'סי פינקמן. גם הבחור מזהה את מורהו לשעבר, ואז בורח. עוד באותו ערב מגיע וולט לביתו של ג'סי ומציע לו שותפות בבישול מת'. ג'סי מסכים. וולטר מוציא את כל מעט הסכונותיו, ובכסף הזה ג'סי קונה קרוואן ישן, הם מבשלים בקרוואן במדבר קריסטל מת' גבישי ואיכותי. אבל אז הכול מסתבך. ג'סי מנסה למכור את הקריסטל שייצרו לסוחר הסמים שהוא עובד איתם, אבל אלו תופסים אותו וכופים עליו להוביל אותם למעבדת הקרוואן במדבר. איכשהו מצליח שם וולטר, שכאילו מלמד אותם איך לייצר את החומר המצוין שלו, להרעיל את השניים למוות, ו-וולט וג'סי בורחים משם עם הגופות בקרוואן.

וצריך לומר כאן דבר חשוב – הדעה המקובלת, הכמעט מוסכמה, שגם מופיעה בפתיחת הסקירה של וויקיפדיה - בעברית ובאנגלית - על הסדרה, לפיה "ווייט פונה לעולם הפשע ומתחיל לסחור בקריסטל מת' כדי להבטיח את עתידה הכלכלי של משפחתו לאחר מותו", אין לה שום סימוכין בפרק הזה, הראשון בסדרה, שבו המעבר הזה מתרחש. זה לא נאמר כאן כך, גם לא ברמז, לא על ידי וולטר ולא על ידי ג'סי שותפו. אדרבא, נרמז כאן ביותר ממפורש שוולטר עושה זאת כדי לתת סוף סוף, על סף מותו, משמעות לחייו, כדי לעשות משהו "גדול" על מנת להפוך עצמו מכישלון להצלחה, מלוזר לווינר, ולא חשוב לו איך ובמה. ההסברים שלפיהם הוא עושה זאת כדי לממן את טיפוליו הרפואיים היקרים או כדי להבטיח את עתידה הכלכלי של משפחתו לאחר מותו, מגיעים רק בדיעבד, בהמשך הסדרה, וזאת כרציונליזציה שהוא ממציא, בתחילה לעצמו, ואחר-כך לאשתו, למעשיו אלו.

אחרי שהם מצליחים לחלץ את הקרוואן ולהביאו לחצרו של ג'סי, מתברר להם שאחד מהשניים שהם כביכול הרגו עדיין בחיים. הם צריכים לכן עכשיו, לראשונה בחייהם, להרוג את החי ולהיפטר מהגופות. והם עושים זאת. אין להם ברירה. כי אלו החיים שהם בחרו לעצמם – סכנת חיים מתמדת מצד אחד והצורך להרוג מדי פעם אנשים מצד שני, כלומר קריסה של כל צו מוסרי שאולי היה למי מהם. ואולם בה בעת, החוויות העוצמתיות החדשות המשותפות הללו מקרבות אותם זה לזה, מה גם שאנחנו למדים שכשם שוולטר הוא אב פגום במשפחתו הביולוגית, כך גם ג'סי הוא בן דחוי, מיותר מהוריו הביולוגיים, שגרשו אותו, בשל עיסוקו בסמים, מהחיים שלהם, מהמשפחה שלו. השניים אפוא, וולט וג'סי, הם כמו בן ואב אובדים שמצאו זה את זה, ויאהזו לכן מעתה זה בזה בכל כוחם.

בפועל, בשלב זה בסדרה, בשל כל מה שקרה, מחליט וולטר לסגת מרעיון ייצור הסמים. אלא שאז מתברר שהטיפול בסרטן שלו אמור לעלות 90 אלף דולר, סכום שכמובן אין לו. ולא רק זה, אלא שבלי ידיעתו, אשתו משכנעת את "חבריו" המיליונרים מימי האוניברסיטה, אליוט וגרטשן, אלו שבגדו בו, לממן לוולטר את הטיפול. אלא שוולטר אינו

רוצה שהאנשים שגרמו לו לחיות חיים כה עלובים יממנו את הצלתו ממוות. לפיכך הוא ראשית מודיע לשניים שהוא אינו זקוק לכספם כי הביטוח שלו כביכול מכסה את הטיפול, שנית, הוא משקר לסקיילר שאכן כן, כביכול, הוא ישתמש בסיוע הכספי שלהם, ושלישית הוא הולך לביתו של ג'סי, שמביט בו, לא אומר מילה, תוהה מה הוא רוצה. וכל מה שוולטר אומר, שואל, זה "רוצה לבשל?". וכך הם שבים ונקשרים, מעתה ועד סוף הסדרה.

אלא שעכשיו וולטר וג'סי, שהרגו באין ברירה את מפיצי הסמים שלהם, מסתבכים עם סוחר סמים חדש מטורף ואכזר בשם טוקו סְלֶמְנָקָה, שמכה את ג'סי, שמגיע להציע לו את סחורתם, עד אובדן הכרה. בתגובה מופיע וולטר אצל טוקו זה בדמותו כ"הייזנברג" (ראשו מגולח בעקבות נשירת השיער מההקרנות, חבוש מגבעת שחורה וסנטרו עטור זקן צרפתי), ומפוצץ לו בחומר נפץ שייצר את המקום והורג כמה מאנשיו. טוקו מתבהל ונכנע ומשלם לוולטר את כל מה שהוא דורש, וגם קובע עם איתו עסקת מכירת מת' שבועית קבועה. כך גם נולדת הדמות והאגדה של "הייזנברג", ברוח הסמים האימתני והאכזר הכל-יכול כביכול.

התסריטאי גיליגאן קרא כנראה בשם הייזנברג לדמות האלטר-אגו, הפושע הקטלני האימתני, של וולטר ווייט, המורה החנון לכימיה, בשמו של הפיזיקאי הגרמני, חתן פרס נובל, וֶרְנֶר הייזנברג, שניסח את חוק אי-הוודאות, מפני שדמותו של "הייזנברג" היא היפוך מוחלט לדמות הלוצר האולטימטיבי העלוב והצפוי של המורה וולטר ווייט, שעכשיו הופך פתאום לדמות הסופר-פושע הקטלני הבלתי-צפוי לגמרי, ומממש כך את חוק אי-הוודאות.

בעסקה עם טוקו, במגרש גרוטאות, הכול מתנהל בסדר לכאורה, אבל אחרי ביצוע העברת הסמים והכספים, טוקו פתאום הורג באגרופיו, סתם כך, אחד מאנשיו. וולטר וג'סי ההמומים מבינים עכשיו עם מי הם עושים עסקים, עם מי יש להם עסק, ומסתיימת העונה הראשונה.

העונה השנייה

ג'סי קונה אקדח כדי להרוג את טוקו. "זה או הוא או אנחנו", הוא אומר לוולטר. וולטר מהסס. לא שג'סי לא צודק, אבל הם לא בנויים להרוג. אז הוא מכין רעל בשם ריצין, שמי שמסניף אותו מת כעבור כמה ימים כאילו באופן טבעי. אבל טוקו מקדים אותם, חוטף את שניהם.

ה-DEA בהנחיית הנק מחפשים את טוקו סלמנקה. אבל הנק עצמו יוצא לחפש, בלי קשר, כי הוא לא יודע שיש כזה, את גיסו וולטר שנעלם פתאום. טוקו מחזיק את וולטר וג'סי בבית במדבר, עד שבני-דודים שלו יבואו ממקסיקו וייקחו אותם להקים שם מעבדה לבישול מת'. זהו הבית של הדוד של טוקו, הַקְטוֹר, זקן משותק שיושב בכיסא גלגלים ולא יכול לדבר,

אלא רק לדפוק בפעמון של מלון המותקן על כיסא הגלגלים שלו בתשובה לשאלות ששואלים אותו – צלצול אחד לכן ושניים ללא, והרבה צלצולים לאות אזהרה.

טוקו רוצה להרוג את ג'סי, אך וולט מגן על ג'סי, וכמעט הורג את טוקו. אבל אז מרחוק מתקרבת מכונית. השניים חושבים שאלו בני-הדודים של טוקו, והם נמלטים ומתחבאים. אבל זה הנק שבא לבדו, כי הוא איתר את המכונית של ג'סי ובא לחפש אותו כדי למצוא את וולט. בקרב היריות שמתפתח בין הנק לטוקו, הנק הורג את טוקו. וולט וג'סי בורחים משם. וולטר אחרי עוד טיפול כימותרפי ומצבו השתפר. הוא התנקה, סיים בשלב זה את הטיפול. הוא רוצה לבשל ובכמויות, הוא צריך כסף, רוצה להוריש למשפחתו הרבה כסף. ג'סי מציע שהוא יקים בעצמו רשת הפצה. הוא מגייס שלושה מחבריו והעסק עובד, משגשג. ג'סי עובר לדירה נאה, שהמשכירה שלה, השכנה, היא בחורה מאוד יפה, הבת של בעל הבית.

סקיילר חוזרת לעבוד בהנהלת חשבונות, למרות הריונה, במקום שבו עבדה קודם, שעכשיו מנהל אותו טד פֶּנְקִי, בנו החלקלק של המנהל הקודם שנפטר. ג'סי מזמין את השכנה היפה ג'יין לצפות בטלוויזיה החדשה שלו. היא מושיטה לו את ידה לתוך ידו. זה נראה כמו תחילתה של אהבה חדשה, יפה, כנה, תמימה, בלתי אפשרית. וולט נפגש עם ג'סי בבית קפה, מספר לו שהבריא כמעט לחלוטין, ג'סי שמח בשבילו. ג'סי וג'יין שוכבים, ולאחר מכן הוא מציע לה סמים. היא מספרת לו שהיא בגמילה כבר שנה וחצי.

קומבו, אחד משלושת החברים המפיצים של ג'סי, עומד בפנינת הרחובות "שלו" ומוכר את המת'. שני בחורים שנראים מאיימים במכונית מגיעים אליו, לא קונים, עומדים עם מכוניתם בקצה הרחוב וצופים בו. קומבו נלחץ. ילד עם אופניים מסתובב סביבו, ולפתע שולף אקדח ויורה בקומבו למוות. הילד ושני הצופים המאיימים ממהרים להסתלק משם. ג'סי מודיע לוולט שקומבו נרצח וכי מערכת ההפצה קרסה. הם מחזיקים 17 קילו של מת' בלי יכולת להפיצו. וולט פונה לסול גודמן, עורך הדין הנכלולי וההזוי השותף לפשעים שלו ושל ג'סי, ומבקש שימצא לו מפיץ רציני. סול מבטיח לברר.

ג'סי עם ג'יין, הוא מבואס. היא נשברת, חוזרת לעשות איתו קריסטל. זה לא מבשר טובות. לוולטר וג'סי נקבעת פגישה בסניף של רשת מזללות העוף "לוס פויזס קֶרְמָנוֹס" (בספרדית – האחים עוף). וולט מגיע, מזמין, ממתין. ג'סי מאחר, מסומם, ועוזב לפני שמגיע מישוהו. וולטר מחכה ומחכה ואף אחד לא בא. וולט מצלצל לסול ומתלונן שהאיש לא הגיע. סול אומר, "הוא היה שם", הוא לא יודע מי, אבל הוא היה שם, והתשובה היא "לא", וזה סופי. אבל וולטר הולך לשם למחרת שוב. יושב ומחכה ובתוך כך מבין שהאיש שעליו מדובר הוא גבר שחור, ממושקף, אדיב, עדין, מנהל הסניף או אולי הבעלים של הרשת כולה, שנמצא, עובד, שם עכשיו, ושהיה שם גם בפעם הקודמת, כשוולט חיכה לשווא. הוא מזמין את האיש, גוסטבו פֶּרִינג, שכולם קוראים לו גאס, לשבת, לדבר. בהתחלה פרינג מכחיש

כל קשר לעניין הסמים, אבל לסוף אומר לוולט, "באת לפגישה עם בחור מסומם שגם איחר. למה אתה עובד עם מסומם?". וולט עונה לו, "כי הוא עושה מה שאני אומר לו ואני יכול לסמוך עליו". גאס קם והולך מבלי לתת לוולט תשובה. אבל אז וולטר מקבל פתאום הודעה טלפונית מ"פויוס". הוא ממחר להתייצב בסניף, ושם ממתין לו ויקטור, עוזרו האישי של גאס, שמורה לוולט להביא את הסמים בתוך שעה למקום מסוים.

וולט ממחר עכשיו לביתו של ג'סי. הוא דופק בדלת, אבל אין תשובה. ג'סי וג'יין זרוקים, מוזרקים, במיטה, מסוממים לגמרי. וולטר פורץ מהדלת האחורית. מנער את ג'סי, מוציא ממנו את המידע איפה הוא מחביא את החומר, מוצא אותו, מוציא אותו, שם הכול בשקית וטס להביא את הסמים למקום המוסכם. בתוך כך הוא מקבל הודעה מסקיינר שהיא יולדת. אבל הסמים יותר חשובים. הוא נוסע כמו משוגע ומביא את הסמים בזמן למקום המוסכם.

וולט מגיע לחדר הלידה. טד בנקי, שהביא את סקיינר ללידה, שם. וולט לוקח את התינוקת בזרועותיו. ג'יין מאחרת לפגישה הנגמלים מסמים. אביה שם. היא לא מגיעה. הווייטים מביאים את התינוקת הביתה. ג'סי מצלצל לספר לוולטר שגנבו לו את הסמים. וולט מנתק. הוא מראה לתינוקת את הכסף שהרוויח "בשבילה" מעסקת הסמים – מיליון דולר.

ג'סי וג'יין שוב מזריקים. היא שוב מאחרת לפגישה הגמילה. אביה מצלצל לדעת למה היא לא באה. אבל כשהיא עומדת לצאת מהבית, האבא כבר בחוץ. תופס אותה יוצאת מג'סי, נכנס פנימה, רואה את כל הסמים. הוא רוצה לקחת אותה מיד לגמילה או שיקרא למשטרה, אבל ג'יין כאילו מסכימה ללכת לגמילה, ורק מבקשת ממנו דחיה למחר. האבא מסכים. ג'יין מצלצלת לוולטר, דורשת בשם ג'סי את חצי מיליון הדולר שלו. וולט לא מסכים, מגן על ג'סי, יודע שאם ייתן לה את הכסף ג'סי והיא יבזבזו הכול על סמים. אבל ג'יין אומרת שג'סי סיפר לה הכול ושואם לא יביא להם את הכסף היא תלשין עליו למשטרה. וולטר מביא להם את הכסף. הם מפנטזים איזה חיים יהיו להם בניו-זילנד, ומרוב שמחה שבים ומזריקים.

בדרך חזרה הביתה וולטר עוצר בבר. שם יושב לידו אבא של ג'יין, דונלד מרגוליס. הם לא מכירים זה את זה ולא יודעים כמה הם קשורים. האיש מספר על בעיות שיש לו עם בתו. וולטר מספר על בעיות עם אחיינו, אבל הוא בעצם מדבר על ג'סי. האיש אומר "כן, משפחה, אתה לא יכול לוותר עליה לעולם". בעקבות השיחה הזאת וולטר לא חוזר הביתה, אל אשתו ובנו והתינוקת, אלא חוזר אל ג'סי, בנו החלופי, להציל אותו מעצמו.

הוא מנסה להעיר את ג'סי ולא מצליח. בתוך כך ג'יין נהפכת על גבה ומקיא. וולטר יודע, מניסיונו רק לפני שעה קלה עם התינוקת, שאסור שהיא תשכב על הגב כי אז היא עלולה להקיא ולהיחנק מזה, שבתנוחה הזאת אם תקיא, ג'יין תמות. הוא כבר כמעט מתכופף כדי להפוך אותה על הצד, אבל אז עוצר בעצמו, מביט בה בוכה, אבל נותן לה למות, ואז הולך.

ג'סי קם, מנסה להעיר את ג'יין, אבל היא מתה. הוא מצלצל לוולט. וולט מצלצל לסול גודמן, וזה שולח אליו את מייק, האיש שלו לתפקידים מיוחדים, שמנקה את הדירה כמובן מהכסף וגם מכל הדברים המחשידים שמעבר לסמים, וגם מתדרך את ג'סי מה הוא צריך לומר לצוותי הרפואה שיבואו כדי שהעניין לא יגיע, חלילה, לכדי חקירת משטרה. אבא של ג'יין, שבא כמוסכם לקחת אותה לגמילה, כבר מקבל עכשיו את הבת שלו כגוויה.

ג'סי נעלם מביתו. מייק מאתר את ג'סי, לבקשת וולט, בבניין נטוש מלא בנרקומנים סופניים, אך אומר לוולט שמסוכן ללכת לשם. וולט בכל זאת הולך. חש להציל את בנו ממוות. הוא מוצא אותו שם, מסומם לגמרי, לא מסוגל לקום או לדבר, אומר לו, "הבט בי, בן, זה לא מקום בשבילך". ג'סי מביט בו, מזהה אותו, מתרומם ונופל בזרועותי של וולט, המחבק אותו ופורץ בבכי. התמונה הזאת של האב, וולט, החובק, מציל ממוות, את בנו, ג'סי, מעוררת מיד אסוציאציה לתמונת הפייטה (רחמים באיטלקית), שהוא שם כולל

ליצירות האמנות, פסלים וציורים, המציגות את מריה, אמו של ישו, החובקת בזרועותיה את בנה המת לאחר שהורד מן הצלב. הוא גם מכניס את ג'סי למוסד משובח ויקר לגמילה. וולטר עובר בינתיים את הניתוח שנדרש לו ומחלים. גם אבא של ג'יין מתאושש לכאורה ממות בתו וחוזר לעבודתו כפקח-טיסה בשדה התעופה של אלבוקרקי. אבל הוא לא באמת התאושש, הוא עדיין מרוסק לגמרי ממותה של בתו, לחוץ, מתבלבל, טועה בכיוונם של שני מטוסים העומדים לנחות בשדה, ושני המטוסים מתנגשים זה בזה ומתרסקים מעל העיר. הפרק זה, האחרון בעונה השנייה של הסדרה, נקרא "התרסקות", ומדובר כאן בהתרסקות תרתי משמע - של המטוסים ושל המשפחה של וולטר, הכול מכול מתנגש זה בזה ומתרסק.

העונה השלישית

וולטר עוזב לדירה חדשה וסקייילר באה לשם עם מסמכי גירושין. וולטר מסרב לחתום, אומר לה "אני אוהב אותך, אעשה הכול בשבילך". היא מטיחה בו "אתה סוחר סמים". היא הבינה. הוא מודה, "אבל אני יצרן, לא סוחר". היא אומרת לו "אעשה איתך הסכם. לא אספר להנק ולג'וניור ולאף אחד, בתנאי שתוותר על הילדים ותצא מהחיים שלנו".

גאס מזמין את וולטר לשיחה, מציע לו שלושה מיליון דולר תמורת שלושה חודשי עבודה. אבל וולטר מסרב, הוא החליט לפרוש, אומר לגאס, "הבנתי שאני לא פושע, זה לא אני".

האחים ליונל ומרקו סלמנקה, בני הדודים של טוקו סלמנקה שהגיעו ממקסיקו לנקום את מותו, מגיעים לבית האבות בו מאושפז דודם הקטור, האיש עם הפעמון, שבעזרתו מאיית להם על לוח של אותיות את שמו של האחראי למות בן דודם - וולטר ווייט. ואולם פרינג, שכוונתם לרצוח את וולטר נודעת לו, מסכל את מזימתם, ומונע את הרצח. האחים סלמנקה עם דודם הקטור וראש הקרטל המקסיקני נפגשים עם שותפם האמריקני גאס ודורשים את זכות הנקמה. אבל גאס עומד על זכות הווטו שלו, כי הוא מעסיק את וולטר.

וולטר מניח בפני סקייילר את התיק עם הכסף ואומר לה שזה בשבילה ולעתיד הילדים. בתגובה סקייילר שוכבת עם הבוס שלה, טד בנקי. כשהיא שבה הביתה וולטר מכין ארוחת ערב. היא נכנסת למטבח, מתקרבת אליו ולוחשת לו "זיינתי את טד". וולטר בהלם.

ג'סי חוזר בקרוואן שלו מהמדבר, שם בישל בעצמו, בלי וולטר, ומשלם על הדלק בשקית קריסטל שייצר. ג'סי פונה לסול ומבקש ממנו שיקשר אותו לאיש של וולטר, כלומר לגאס.

מייק נפגש עם גאס. מתברר שמייק, גם מייק, עובד אצלו. גאס מחפש דרך לגרום לוולטר לחזור לעבוד עבורו, ולכן אומר למייק לאשר לסול לבצע עם ג'סי את העיסקה שהציע. ויקטור מבצע את העיסקה, משלם לג'סי רק חצי, אומר לו שזה "החצי שלך". את החצי השני הוא זורק ברמזור, כפיתיון, לתוך מכונת של וולטר, ואומר גם לו, "זה החצי שלך". ואז גאס לוקח את וולטר לראות את המעבדה העצומה והמשוכללת לבישול מת' שבנה מתחת למכבסה שבבעלותו, ואומר לו שזו "המעבדה החדשה שלך". ואכן, וולטר נענה להצעת גאס לחזור ולבשל קריסטל מת' במעבדה שגאס הכין עבורו, אבל הוא מוציא מהעיסקה את ג'סי. בינתיים מצליח הנק לעלות על עקבותיו של ג'סי ששילם בשקית הקריסטל עבור הדלק, והוא מחכה במכונתו ליד ביתו של ג'סי, שייצא ויוביל אותו לקרוואן הבישול המרשיע.

וולטר הולך לעבודה במעבדה שבנה לו גאס. שם מחכה לו העוזר החדש שלו ג'ייל פֶּטִיקֶר, בחור בעל תואר שני בכימיה, חנון ומעריץ. אבל נראה שלמרות שהוא עושה הכול כמו שצריך ומעבר לכך, ואף מדקלם בעל פה שיר של וולטר וויטמן, וולטר לא אוהב אותו. הוא לא מסתדר עם ג'ייל, משהו בו מפריע לו, אולי זו העובדה שג'ייל איננו ג'סי.

הנק מצלצל לוולט ושואל אם הוא יודע משהו על הקרוואן של ג'סי. וולט נזעק, מגיע למגרש שבו הקרוואן נמצא, מסביר לבעלי המגרש את הבעיה והאיש שולח אותו מיד עם הקרוואן למתקן לגריסת מכוניות. באדג'ר, חבר של ג'סי, שנמצא שם, מטלפן לג'סי שוולט לוקח לו את הקרוואן. ג'סי יוצא בריצה מהבית. הנק, שהמתין לרגע הזה, עוקב אחריו.

וולט במגרש הגריסה, סוגר עם הבעלים, אך לפתע ג'סי מתפרץ לקרוואן וצועק עליו. וולט מתפליץ. מציץ מחלון האחורי, רואה את הנק מגיע במכוניתו ונעמד מאחורי הקרוואן. מראה את זה לג'סי. השניים משתגעים. סוגרים הכול. לא יודעים מה לעשות. הנק יוצא מהמכונית, מנסה לפרוץ לקרוואן, אך לא מצליח. מגיע בעלי המגרש ודורש מהנק צו חיפוש. הנק כועס, אבל אומר שישיג צו. נכנס למכונית ומתקשר למפקדו, נשאר במקום ומחכה. השניים לא יודעים מה לעשות. לבסוף לוולט יש רעיון. הוא מצלצל לסול. הטלפון של הנק מצלצל. אחות בית-חולים מודיעה לו שאשתו מארי נפצעה בתאונה. מצבה לא ידוע. הנק נכנס למכונית וטס משם. מגיע לבית החולים, מוטרף מדאגה, מחפש את אשתו, לא מוצא. טלפון. זו מארי. שואלת מה להכין לו לארוחת ערב. הנק מבין. מתוסכל, זועם.

גאס נפגש עם האחים סלמנקה ושוב מסרב בכל תוקף שהם יהרגו את וולטר. תחת זאת הוא משלח אותם להרוג את מי שבאמת הרג את טוקו, הלא הוא סוכן ה-DEA הנק שריידר.

הנק הנסער מתנפל על ג'סי במכות רצח, צועק "מאיפה היה לך את הטלפון שלי והשם של אשתי?". הוא אפילו לא מתחיל לחשוך שזה וולט. ג'סי מובהל לבית חולים. וולט בא לבקר אותו. ג'סי אומר לו שהוא ירדוף את הנק ויוציא ממנו כל סנט עד שיירה לעצמו בראש.

וולט חוזר לבשל עם גייל, שאומר לו על יחסיהם, מצטט את סיומו של הסרט "קזבלנקה", ש"זו יכולה להיות תחילתה של ידידות מופלאה". אבל אז וולטר מתפרץ על גייל על שעשה כביכול משהו לא נכון בתהליך, ומבטל, משמיד, את כל הייצור של אותו יום. אחר-כך הוא מצלצל לגאס, אומר לו שזה לא מסתדר עם גייל, ושהאפשרות הכי טובה היא ג'סי, כי "יש בינינו הבנה, ניסיון משותף ברמה שלמען האמת לעולם לא תהיה לי עם גייל". גאס מסכים. עכשיו וולט הולך לבית החולים ומציע לג'סי לחזור לעבוד איתו, בשותפות מלאה, חצי חצי, מיליון וחצי דולר לכל אחד. ג'סי מסרב אבל בסוף מסכים. הם לא יכולים זה בלי זה.

הנק מושעה עד לגמר החקירה, ללא שכר. לוקחים לו את התג והאקדח. הוא הולך לחניה, מדבר עם אשתו, אומר לה שיהיה בסדר. כשהוא נכנס לאוטו ומתניע, הוא מקבל טלפון. מישו אומר לו "שני אנשים באים להרוג אותך. הם מתקרבים. יש לך דקה אחת". הנק נלחץ. אין לו אקדח. אחרי דקה מופיע מאחורי האוטו שלו מישו שיורה ומנפץ לו את השמשה האחורית. הנק לא נפגע, נוסע רברס ומוחץ את האיש אל המכונית שמאחוריו, והאקדח שלו עף לתוך המכונית. אז מופיע מן הצד האח השני ויורה בהנק, שמצליח להתחמק. האח שנותר על רגליו עוקב עכשיו אחרי שביל הדם של הנק. אבל אז הנק מופיע מאחורי מכונית ויורה בו כמה יריות, אבל האח השני לא נפגע. הוא יורה בהנק ששוכב על הארץ ספוג כדורים, אך בסופו של הקרב הנק יורה בראשו של המתנקש השני והורג אותו.

ג'סי משוחרר מבית החולים בדיוק כשמביאים את הנק הפצוע באמבולנס. ג'סי שמח. הוא מובא למעבדת המת' החדשה של גאס ומחליף שם, לפי דרישת וולט, את גייל, שמפוטר ומסולק משם. ג'סי מספר עכשיו לוולט את שקרה להנק. וולט נזעק, ממחר לבית החולים.

לבית החולים מגיע גם גאס, שתרם ארוחה לשוטרים. הוא יושב עם המשפחה, כולל וולט, ומעודד אותם. כשהוא הולך וולט רץ אחריו, מנסה להבין אם נשקפת סכנה לו ולמשפחתו. גאס מרגיע אותו ואומר לו ששמע שהמתנקש הפצוע, סלמנקה, לא ייצא מזה בחיים. ואכן,

פתאום מגיעה ידיעה שהפצוע מת. כל השוטרים וגם וולט נזעקים לשם. לא מבינים איך זה קרה. ואנחנו הצופים רק רואים את מייק מאחור, בצד, הולך משם, וברור לנו לכן מה קרה. ראש הקרטל המקסיקני מצלצל לגאס, אומר לו שסלמנקה הפצוע מת ושסוכנים פדרליים מקיפים כרגע את הבית שלו, והוא חושב ש"אתה, גוסטבו, עומד מאחורי כל זה". גוסטבו מכחיש ומקשיב. הסוכנים הפדרליים פורצים פנימה והורגים את ראש הקרטל המקסיקני. גאס שומע בטלפון את היריות, מחייך, שובר את הטלפון וזורק אותו לפח. ואנחנו מבינים שגאס הוא שתיכנן את כל זה. בעולם הזה גאס, בטח עכשיו, הוא אלוהים הכול-יכול.

הנק זקוק לשיקום מסובך, ממושך ויקר, אבל הביטוח שלו אינו מכסה זאת. ואז סקיילר, בשיחה בה נוכח גם וולט, שאין לו מושג מה היא הולכת לומר, מציעה למארי שהם, וולט והיא, יעזרו להם במימון השיקום של הנק. היא מספרת למארי שוולט פיתח שיטה לנצח בהימורים, ועשה כך המון כסף והם יכולים לממן להם את השיקום. וולטר, בחוסר ברירה, זורם עם סקיילר. מארי שואלת את וולט בכמה כסף מדובר, והוא אומר את האמת – בשבע ספרות. סקיילר מבקשת ממארי לא לספר על זה לג'וניור ולהנק. אחרי שמארי הולכת, וולט הנדהם שואל את סקיילר איך היא חשבה על כל זה, והיא עונה "למדתי מהטוב ביותר", כלומר ממך. וזה מסמן גם סוג של פיוס וגם את תחילתה של שותפות אמיצה.

וולט, הסגור והמסוגר, מדבר פתאום, לראשונה בסדרה, עם ג'סי על מה שהוא מרגיש, על תחושותיו. והוא מספר לג'סי שבלילה שג'יין מתה, אחרי שהביא להם את הכסף, הוא נסע הביתה ונכנס לבר. "ולידתי התיישב איש, שרק אחרי התרסקות המטוס הבנתי שזה היה אבא של ג'יין". וולט תוהה, בינו לבין ג'סי, כמה מקרי זה יכול להיות. ג'סי שואל "על מה דיברתם?". ואז וולט מספר שהם דיברו על "מים במאדים, הוא על הבת שלו, אני על הבן שלי, ואז הוא אמר לי, 'לעולם אל תוותר על המשפחה שלך', וכך עשיתי. שמעתי לעצתו".

בכל הסיפור הזה וולט מסתיר מג'סי את מה שבאמת התרחש, את מה שבאמת הוא עשה באותו לילה אחרי השיחה שלו עם האיש הזר ההוא בבר, שלימים התברר לו שזה היה אביה של ג'יין. כי כשוולט מספר לג'סי שהאיש אמר לו "לעולם אל תוותר על המשפחה שלך", ושכך הוא עשה, שהוא שמע לעצתו, אז לכאורה מה שג'סי אמר להבין מזה - וגם אנחנו, אם לא היינו רואים ויודעים מה היה באמת - זה שאחרי השיחה ההיא וולט חזר הביתה, למשפחה שלו, לאשתו ולילדיו. אבל לא זה מה שקרה. מה שקרה זה שבעקבות מה שאמר לו האיש בבר, "לעולם אל תוותר על המשפחה שלך", וולט חזר לג'סי, ושם הוא בעצם גרם למותה של ג'יין כשלא מנע ממנה למות, ובכך הציל בפועל את חייו של ג'סי. זאת אומרת שג'סי, ולא סקיילר וילדיו, הוא המשפחה שלו, הוא הבן שלו, הוא ולא ג'וניור.

בסוף הסיפור וולט שב ומביע בפני ג'סי את צערו על מות ג'יין. אבל ג'סי בתגובה אומר לו "זו לא אשמתך. אתה צודק, אם היינו נשארים ביחד שנינו היינו מתים". אבל וולט מעולם לא אמר את זה. כלומר שג'סי לא יודע אבל כן מבין שוולט גרם למותה של ג'יין כדי להציל את חייו, ושהוא מכיר בכך שוולט עשה נכון. ואז וולט נרגע ונרדם. וג'סי ומשכב אותו יפה לישון, כמו אב את בנו הקטן, ומסיים בעצמו את עבודת ייצור הסם. הם עכשיו יכולים לסמוך זה על זה בעיניים עצומות, כמו שאב אמור לסמוך על בנו, ובן כמובן על אביו.

בקבוצת הגמילה ג'סי מכיר בחורה חדשה, אנדריאה, מתחיל איתה, מפתה אותה לעשן ביחד מת'. היא נענית. אבל אז מתגלה לו שיש לה ילד קטן, בן שש, והיחס שלו משתנה. הוא כועס עליה שהיא רצתה לקחת מת'. איזה מין אימא את? היא כועסת עליו, נשבעת לו שהבן שלה לא יהיה כמו תומס, אחיה הקטן, שהכנופיות השולטות כאן בשכונה, כשתומס היה בן עשר, הכריחו אותו, במין טקס חניכה, להרוג מישהו. את מי הוא הרג? שואל ג'סי. איזה סוחר סמים, לא מקומי, שעבד כאן בפניה של הרחוב הראשי. וככל שהיא מספרת לו,

ג'סי הולך ומבין שהאח הקטן שלה הוא שהרג את החבר שלו, קומבו. ג'סי הולך אחר-כך למקום בו נרצח קומבו. תומס, אחיה של אנדריאה, מסתובב שם עם האופניים, כמו שעשה כשרצח את קומבו. ג'סי מבקש מהילד לקנות שקית מת'. מהפינה מגיחה מכונית עם שני הסוחרים ועוצרת ליד ג'סי שמשלם להם, והם נוסעים משם. ואז הילד נותן לג'סי את השקית. זוהי שקית של קריסטל כחול, כזו שוולט והוא מייצרים. ג'סי מסתלק משם, זועם.

הפרק ה-12, הלפני האחרון, של העונה השלישית

ג'סי חוזר למקום הפשע במכוניתו, צופה במתרחש. הילד חג סביב, כרגיל, באופניו. הזונה וונדי, חברה שלו, מגיעה עם שקית אוכל ממזללה ומוסרת אותה לשני הסוחרים במכוניתם, שתמורת זאת מוכרים לה בהנחה שקית של קריסטל כחול. לג'סי, כך נראה, עולה רעיון. סקילר חוזרת ומציעה לוולט לנהל את מכון השטיפה שבו הוא עבד, שהם יקנו, לצורך הלבנת הכספיים. וולט דורש בתמורה לחזור לגור בבית. היא לא מסכימה. וולט מתעקש. הם מנהלים משא ומתן, ואז סוגרים על ארבע ארוחות ערב משפחתיות משותפות בשבוע. אחרי העבודה ג'סי מזמין את וולט לשתות בירה, מראה לוולט את הקריסטל שקנה מהילד תומס, ושואל את וולט אם זה החומר שהם מייצרים. וולט מאשר. ג'סי אומר לוולט שהוא קנה את זה מהשניים שהרגו את קומבו. הם עכשיו מוכרים חומר שלנו, הוא אומר, זאת אומרת שהם עובדים עם האיש שלנו. וולט לא מבין מה ג'סי רוצה. החלאת האלו, מסביר לו ג'סי, שלחו ילד בן 11 שמוכר בשבילם סמים, להרוג את קומבו. "הם חייבים למות", הוא אומר לוולט, ומבקש ממנו שייתן לו מהרעל הקטלני שהכין, ריצין. וולט מסרב בכל תוקף, ומנסה לשכנע את ג'סי לא לעשות זאת. הוא אומר לו "ג'סי, אתה לא רוצה. אני לא רוצה וגם אתה לא". אבל ג'סי דבק בשלו, "אני הולך לעשות את זה, איתך או בלעדיך".

מייק מופיע פתאום בביתו של וולט ואומר לו שזה רעיון רע להרוג את הבחורים. שהבוס שלנו, וולט מבין שגם מייק עובד אצל גאס, ייראה בזה בעיה. וכדי שוולט יבין היטב על מה הוא מדבר, מייק מספר לו מעשה שקרה לו כשהיה שוטר, כשהמסר של הסיפור לוולט הוא שעליו להיפטר מג'סי, להרוג אותו, לפני שיסבך אותך בצרות ויגרום גם למותך שלך.

ג'סי יושב עכשיו במכוניתו עם וונדי ואיתה שקית האוכל המורעל. לא ברור באיזה רעל ג'סי משתמש. הילד תומס נמצא שם, מסתובב באופניו, אבל סוחרים הסמים מבוששים לבוא. לפתע דופקים בחלון המכונית מייק ועימו ויקטור, מוציאים את ג'סי, לוקחים אותו במכוניתם אל משרדו של גאס בחוות העופות. ג'סי נכנס. סביב לשולחן יושבים מולו גאס, שזו פעם ראשונה שהוא פוגש אותו, ולידו וולט, ובצד יושבים שני סוחרים הסמים שהוא תכנן לרצוח. גאס מזמין אותו לשבת, ואז מדבר אליו, כמו תמיד, בקול שקט ונעים – "אני

מבין שיש לך בעיה עם שני עובדים שלי. הם אכן הרגו את אחד השותפים שלך. ייתכן שפעלו בפזיזות, אבל מצד שני הייתה שם פרובוקציה. האיש מכר בשטח שלהם. האשמה נופלת על שני הצדדים. זה לא יימשך. אתם תסגרו את העניין כאן ועכשיו". ג'סי ההמום, מטיח עכשיו בוולט, "סיפרת לו!". גאס קם ומבקש משני סוחרי הסמים לצאת מהחדר, מתקרב לג'סי ונעמד קרוב אליו, ג'סי נרתע, מפחד. גאס מצביע על וולט ואומר לג'סי, "לולא האיש הזה והכבוד שאני רוחש לו, הייתי מטפל בעניין באופן שונה לגמרי", כלומר הייתי הורג אותך. גאס ממשיך. "האנשים שלי יחזרו, ואתה תלחץ להם את הידיים ותשלם איתם, וזה יהיה סוף הסיפור". אבל ג'סי לא מסכים, אומר "לא". וולט ומייק בהלם. גאס תוהה, "סליחה!?!". ג'סי קם ואומר לגאס "הם משתמשים בילדים. המנייאקים האלו שלך שלחו ילד בן 11 לרצוח עבורם. אתה אמור להיות איש עסקים בעל היגיון, ככה אתה עושה עסקים?". ואז הוא פונה גם לוולט ושואל אותו בכעס "זה בסדר מצידך? יש לך מה לומר?". וולט שותק, וגאס כתשובה מורה למייק להחזיר את האנשים פנימה. כולם נכנסים, עומדים, חוץ מוולט. גאס פונה לאנשיו, "לא עוד ילדים, ברור? ואתה", הוא פונה לג'סי, "לא תפר את השלום". ג'סי מהנהן לחיוב בראשו, אבל גאס אומר לו "תגיד את זה", וג'סי אומר את זה, "אני לא אפר את השלום". ואז גאס אומר "עכשיו תלחצו ידיים". ג'סי, בתיעוב, לוחץ בחוסר ברירה את ידי שני סוחרי הסמים.

הנק יוצא מבית החולים בכיסא גלגלים הביתה. הוא עוד צריך לעבור תהליך שיקומי ארוך. ג'סי עם אנדריאה. הטלפון מצלצל. היא עונה. פורצת בבכי, צועקת "הו, אלוהים". היא וג'סי אחריה רצים למקום בו נרצח קומבו. עכשיו מוטלת שם לצד אופניו גופתו הירויה של תומס, אחיה בן ה-11 של אנדריאה, זה שרצח בשליחות סוחרי הסמים את קומבו.

כשאנחנו, כמעט כולנו, זועקים "הו, אלוהים" למשמע בשורה מחרידה שמגיעה אלינו, כמו אנדריאה כשהיא שומעת על מות אחיה, אנחנו פונים - גם אם איננו מאמינים כלל בקיומו של אלוהים כלשהם, אלא שכך למדנו להגיב - אל המבוגר האחראי לכאורה על העולם ועל המתרחש בו, ומביעים בפניו את תדהמתנו וכאבנו וכעסנו וכולי על שנתן או אפילו גרם לדבר כזה לקרות. אלא שכאן, במקרה של אנדריאה, מתווסף לזעקה המיתית הקמאית האוטומטית הזו מימד נוסף, ספציפי לסדרה הזו ולעולם בו היא מתרחשת. כי בעולמה של אנדריאה, בעולמה של הסדרה ושל כל הדמויות הפועלות בה, אלוהים הוא לא האלוהים "הרגיל" של הדתות. האלוהים בעולמה של "שובר שורות" הוא גאס. הוא זה שרואה ויודע הכול, שולט בהכול, שכולם עובדים אותו (או אצלו) וש"הכול נהיה כדברו". וממש כאלוהים "האמיתי", של כל אחת משלוש הדתות המונותאיסטיות, גם גאס במופעי הראווה היח"צניים שלו הוא כביכול, להלכה, מתון ונעים ורך ורחום וחנון וחומל ונדיב, אבל

בפועל הוא רוצח-המונים אכזר שאין שני לו. וגם ברור לנו, הצופים, ומן הסתם גם לוולט ולג'סי, שמי שהורה, ובוודאי זה שאיפשר ואישר לרצוח את הילד, הוא גאס, הוא ולא אחר. וולט מבשל במעבדה לבדו. ג'סי לא הגיע. הוא מטלפן אליו, עונה משיבון, והוא משאיר הודעה. בערב בבית וולט רואה טלוויזיה עם ג'וניור, מודאג, הולך לשירותים ומצלצל שוב לג'סי. שוב עונה משיבון. הוא משאיר עוד הודעה. סקיילר וג'וניור כבר מתיישבים לשולחן לארוחת הערב. וולט הולך לסגור את הטלוויזיה, אבל אז משודרת בחדשות הידיעה על רצח הילד. סקיילר קוראת לוולט לסגור את הטלוויזיה ולבוא לאכול. הוא בא, מתיישב איתם, מוטרד מאוד, ואז פתאום הוא קם, אומר "מצטער, אני חייב ללכת", ויוצא מהבית. ג'סי במכוניתו במקום הרצח, מסניף מת'. המכונית של שני סוחרי הסמים מגיחה מהפינה, עוצרת. מישהו קונה אצלם סם. ג'סי מוציא אקדח מתחת למושב, דורך אותו, רועד, יוצא מהאוטו והולך לכיוונם. הם רואים אותו, יוצאים גם הם ממכוניתם והולכים לקראתו. הם מניחים ידיהם על אקדחיהם, דורכים אותם. זה נראה כמו דו-קרב בסיומו של מערבון. ג'סי ממשיך ללכת מולם, ידו על האקדח בכיסו. השניים כבר שולפים את אקדחיהם ומכוונים אליו, כשלפתע מגיחה הצד במהירות עצומה מכונית ודורסת אותם, מעיפה אותם. ג'סי נעצר במקומו, בהלם גמור. מן המכונית הדורסת יוצא עכשיו וולט. ניגש אל אחד מסוחרי הסמים שנותר חי ושרוע על הרצפה, חוטף מידי את אקדחו ויורה לו בראש, הורג אותו. ג'סי אחוז תדהמה ואימה. וולט מביט בו ואומר מילה אחת - "Run!". וכך מסתיים הפרק.

ואם עד עכשיו יכולנו, אנחנו הצופים בסדרה, להתבלבל ולדמות לעצמנו, בכל פעם שוולט פעל להצלת חייו של ג'סי, והיו כבר מספר מקרים שכאלה, שוולט פועל כך מתוך מניעים ואינטרסים לגמרי אישיים שלו, כדי לשמר בחיים את עוזרו ושותפו הנאמן והמסור ג'סי, שהוא כביכול אינו יכול בלעדיו לבשל את הסמים, הרי שבפעם הזו, כשוולט קם ועוזב את משפחתו, את אשתו ואת בנו, עוד בטרם תחילת ארוחת הערב, ונזעק מרצונו – לא רק שלא בהתאם לאינטרסים האישיים שלו, אלא ממש בניגוד להם, שכן הוא מסכן בכך גם את חייו שלו – להרוג, לרצוח את שני סוחרי הסמים העובדים, כמוהו, אצל הבוס האלוהי האכזר שלו, כדי להציל את ג'סי ממוות, כבר ברור, צריך להיות לנו ברור, שזה לא זה. ג'סי הוא לא רק השותף והעוזר של וולט. הוא קודם כל, מבחינתו של וולט, גם אם הוא לא מודע לכך, אבל במלוא רגשותיו – במה ואיך שהוא חש כלפיו, באופן שבו שהוא נוהג איתו ופועל מולו – ג'סי הוא בנו "האמיתי" של וולט, במירכאות ובלעדיהן, ג'סי ולא ג'וניור בנו הביולוגי. ולכן וולט מחרף נפשו, כמו אבא מיתי אמיתי, בכל מקרה וללא תנאי, בניגוד גמור לאינטרסים שלו עצמו, כדי להציל את בנו, את ג'סי, שחייו יקרים לו יותר מחייו שלו.